

12/226

■ Decembrie 2021
■ Anul XIX

Cafeneaua literară

Pictură de ION PANTILIE

supliment

**ARTE
POETICE**

Virgil DIACONU - DE LA DOGMA IUDAICĂ
A ȚAPULUI ISPĂȘITOR LA DOGMA
CREȘTINĂ A MÂNTUIRII

Robert ALTER - ARTA NARAȚIUNII BIBLICE

De-aș putea întoarce totul...

aici a fost cândva un râu
ah, de l-aș putea întoarce din mare
marea să fie izvorul
râul să curgă în inima mea
atotîncăpătoare!

aici a fost cândva o pădure
acum, doar rădăcini visând
la mângâierea luminii
ah, de-aș putea întoarce frunzele
din cădere și arborii din tăiere
pădurea, cu tot aerul ei proaspăt
de tinerețe eternă
să încapă în plămâni mei
atotîncăpători!

aici au fost cândva oameni
acum doar cruci plângând
cu lacrimi ascunse
ah, de-aș putea întoarce oamenii
la bucuriile de dinainte
în creierul meu am pentru fiecare
o casă, o grădină
am drumuri pavate cu amintiri
întoarse din copilărie
am răsărituri, apusuri, întoarse
în ochii mei atotîncăpători
am vise întoarse din uitarea
tuturor viselor!

ah, de-aș putea întoarce
sângele din cuvinte
și cuvintele din cărțile necitite!

ah, de-aș putea întoarce
păsările călătoare
în pădurea mea, lângă inima mea
lângă oamenii mei
să vorbim cu toții aceeași limbă
să cântăm același cântec
să zburăm până la soare
fără ca aripile să se topească!

ah, de-aș putea întoarce totul în mine
așa cum întorc sufletul
la fiecare inspirație!

tu, umbră,
la care trup vrei
să te-ntorci
la cel al hoțului
sau la cel al mântuitorului?

ah, de-aș putea întoarce
gândul din risipire
chipurile din oglindă
focurile din cenușă
mărul din mușcătură
Pământul din învârtire
Universul din facere
eul din dividerea
eului!

și totuși
ce mă oprește?

30 mai 2021

Ceasornicarul fără mâini

eu sunt cel care
a ținut atât de mult ochii deschiși

până când mi-a murit visul
și tot eu cel care
după trei închideri de pleoape
i-a redat viața visului

eu sunt cel care
a dat vedere cuvintelor
și tot eu cel care
a orbit și a învățat să citească
pipăind stelele

eu sunt mierla renăscută
din umbra fostului eu
și tot eu cel care
amuțește ca umbra

eu sunt cel care plângând
plătește tribut mării
și tot eu cel care
ascultă marea cum plânge
în brațele asfințitului

eu sunt cel care
știe că i-a sosit ceasul
și tot eu cel care
învârte roțițele universului
cu mâinile lipsă

tic tac tic tac
ticul meu e prezentul
verbului a tăcea la persoana I

tic tac tic tac
tactic este ticul meu
tacul lui tic mă adâncește
ticul lui tac mă arcuiește
sunt arc peste timp
gândul în săgeată-l preschimb

eu sunt cel care
cântând își înalță sângele
ca o cobră
și tot eu cel care
se lasă mușcat
familiarizând cu veninul

eu sunt lutul
care vorbește cu lutul
pe limba râmelor

eu sunt mortul
care își zugrăvește mormântul
cu laptele nopților albe

eu sunt cel care
sunt eu

eu sunt cel care
sunt tu

eu sunt cel care
sunt toți
și niciunul

eu sunt cel care
e apocalipsa lui eu
eu sunt divide et impera
lobotomia lui eu

tic tac tic tac
ticul lui tac
tacul lui tic

totul și
nimic

1 iunie 2021

Cu o lacrimă pictez infinitul

carnea e sfărțecată
de tăcerile umbrei

cu un gând
fac autopsia unei iubiri
ca un câine îmi rod
amintirile îngropate
în subconștient

(ea împrumutase culoarea ochilor
de la un curcubeu nenăscut)

în inimă
cuvintele stau ghemuite
cu masca pe față
să nu le infecteze uitarea

absențele îmi numără pașii
ecoul îmi bea sângele
din fântânile rănilor

refuz visele
care mă-nșală
surzând în alte oglinzi

pe umeri îmi cad
zăpezile ironiei

mă leg fedeleș
de clipa de fericire
care voia să plece
cu stolul
rămâi, învață ce înseamnă durerea
și arta ce se naște din ea
dacă te zbați
îți smulg aripile

din cruce îmi fac
șevalet

din suflet
pânza

cu o lacrimă
pictez infinitul

acum, poți să pleci
da, acum poți să pleci

31 mai 2021

Ionuț CARAGEA

Din volumul în pregătire
„Ceasornicarul fără mâini”